

عنوان مقاله:

سفرهای آفاقی و انفسی در ادبیات عرفانی ایران

محل انتشار:

سمینار علمی جایگاه گردشگری در اقتصاد مقاومتی (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

حسینعلی قبادی -

مریم عراقی -

مهدیه شهرابی فراهانی -

خلاصه مقاله:

مشایخ و عرفا در تاریخ عرفان، همواره مریدان و سالکان را به سیر و سفر ترغیب کرده و سفر را نوعی پرده برداشتن از رازها و درک اسرار طبیعت بیان نموده اند. مسافر که همان سالک نگریسته می شود، کسی است که از تعنیات دنیوی و انانیت نفسانی خود گذشته و لباس صفات و عیوب بشری را از خود دور نموده تا با دلی صاف از شهوات و نفسانیات، پذیرای انوار تابان حق و حقیقت گردد. به طور کلی مسافر حق در مسیر سیر و سلوک خود با منازلی مواجه است که باید تمامی آنها را به نحو احسن و اکمل طی کند. در حقیقت سفر در عرفان به مثابه کهن الگوی تکامل و عبور در خویشتن تلقی شود. این نگاره در کلام عرفا فراوان بازتاب یافته تا با آمیختن سفر روزمره انسان با سفر سیر و سلوکی بدان رنگ و آب و بزه ای دهند. در حقیقت سفر ظاهر یا سفر آفاقی به معنای سیر در کرانه های رازناک این آفرینش پهناور و سفر انفسی به معنای سفر باطنی و سفر با دل و جان به شمار می آید، به طوریکه سفر ظاهر می تواند مقدمه ای بر سفر دل گردد. در این مقاله با بهره گیری از ادبیات عرفانی، دو گونه سفر آفاقی و انفسی در ادبیات عرفانی ایران، مورد بررسی قرار گرفته و با بهره گیری از روش کیفی، به شیوه تاریخی تطبیقی، با یکدیگر مقایسه و تطبیق داده شده اند. نهایتاً در این نوشتار این نتیجه به دست آمد که سفرهای آفاقی میتواند مظهر و مقدمه ای برای سفرهای انفسی باشند و در گونه ای موارد این دو سفر به صورت توأمان صورت می گیرند

کلمات کلیدی:

کهن الگوها، سفر، سفرهای آفاقی، سفرهای انفسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/540312>

